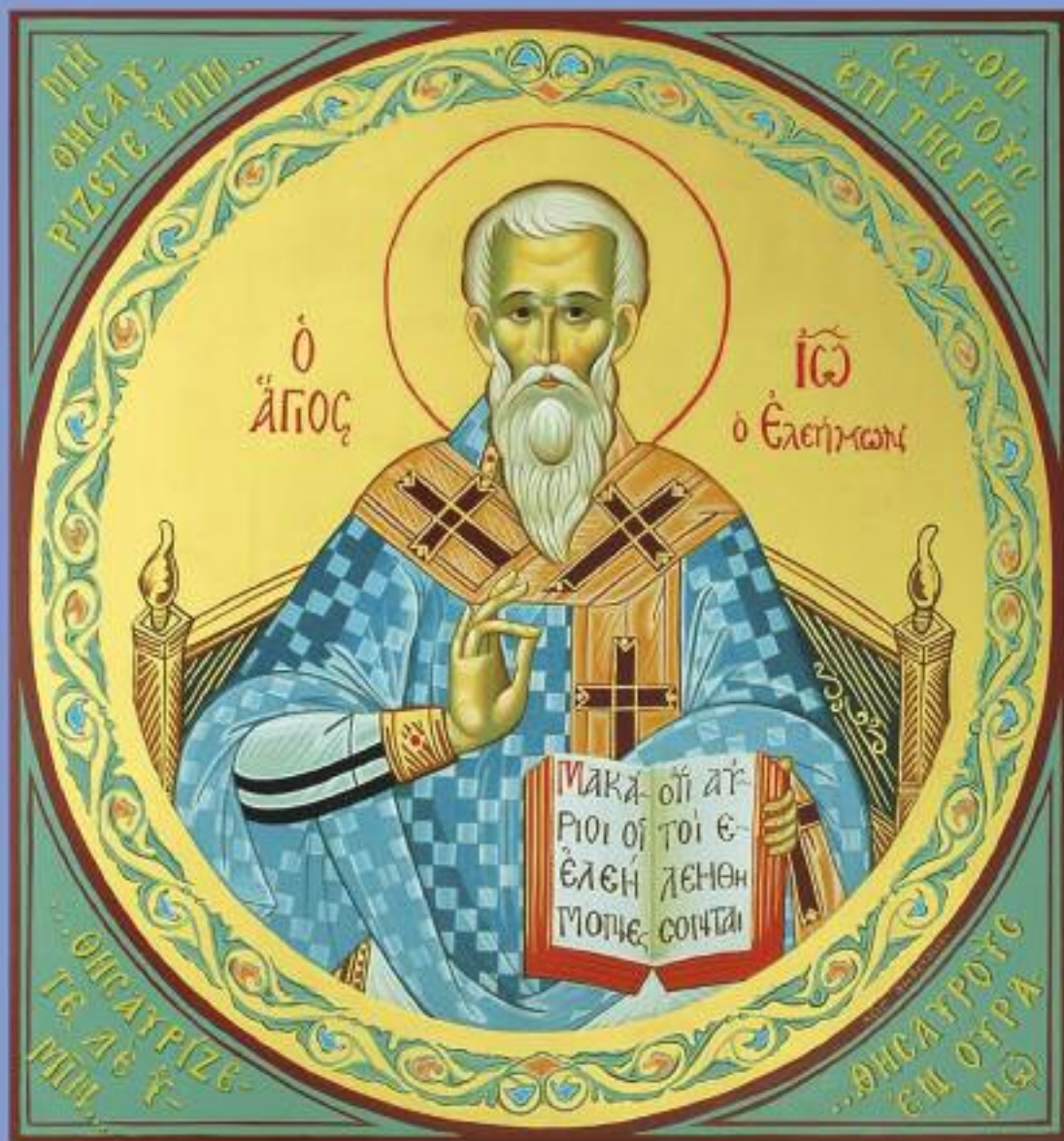

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

ΤΕΥΧΟΣ 29^ο Δεκεμβρίου 2019 – Μαρτίου 2020

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

e-mail: merimnatonptoxon@gmail.com

site: merimnatonptoxon.gr

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Τεύχος 29^ο

Έτος 2019 – 2020

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Φιλανθρωπικό Σωματείο
ΜΕΡΙΜΝΑ
ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
Α. Μ. 734 (3793)
Άπόφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης
3399/1964

ΕΔΡΑ

Έθνικῆς Ἀμύνης 22
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21
Τηλ. 2310 233 548,
Fax 2310 233 548

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Ίωάννης Σχοινᾶς

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ίωάννης Σχοινᾶς
Παναγιώτης Ἀναστασιάδης
Ἀναστασία Ζάννη
Ἡλίας Χαμαμτζόγλου

Τιμὴ φύλλου: 1 εὐρώ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ

ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΕΘΝΙΚΗ
213/296025-73
ΠΕΙΡΑΙΩΣ
5211-036427-751
ALPHA BANK
846002002000196
EUROBANK
0026.0704.06.0200217643

Γιὰ τὶς καταθέσεις εἰσφορῶν,
δωρεῶν καὶ συνδρομῶν σὲ
πίστωση τῶν παραπάνω λο-
γαριασμῶν τοῦ Σωματείου,
παρακαλοῦμε νὰ ἀφῆνεται
μῆνυμα μὲ τὸ ὄνομά σας καὶ
τὸ ποσὸ στὸ τηλέφωνο 2310
233 548, γιὰ νὰ σᾶς στέλνου-
με τὴν ὀφειλόμενη ἀπόδειξη.

Ταχυδρομικὲς ἐπιταγὲς μπο-
ρεῖτε νὰ στέλνετε στὸ ὄνομα
τοῦ Ταμῖα κ. Κωνσταντίνου
Καρύδα καὶ στὴ διεύθυνση
Έθνικῆς Ἀμύνης 22, ΘΕΣ-
ΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21

Ἐπίσης στὴν περίπτωση ποὺ
ἐπιθυμεῖτε νὰ προσφέρετε
χρήματα ἀπὸ τὸ σπίτι ἢ τὸ
γραφεῖό σας, μπορεῖτε νὰ τη-
λεφωνεῖτε στὸν κ. Βασίλειο
Τσιτσόλκο, στὰ τηλέφωνα
2310 927 440 καὶ 6937 092
430.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ίωάννης Σχοινᾶς,
Πρόεδρος
Παναγιώτης Ἀναστασιάδης,
Ἀντιπρόεδρος
Ἀναστασία Ζάννη,
Γ. Γραμματέας
Κωνσταντίνος Καρύδας,
Ταμῖας
Ἡλίας Χαμαμτζόγλου,
Μέλος
Δημήτριος Μαντζανάρης,
Μέλος
Συμεὼν Πουρσαϊτίδης,
Μέλος

Προαίρεση Ἐπικοινωνίας

Εὐλόγησε ὁ Θεὸς καὶ τελειώνουμε κι αὐτὴ τὴ χρονιὰ μὲ ἀναπαυμένη τὴ συνείδησή μας, πὼς ἀνταποκριθῆκαμε στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ διακονήματος, ποὺ μᾶς ἀνέθεσε ὁ Χριστός, καὶ συμπαρασταθῆκαμε στὰ μέτρα τῶν δυνατοτήτων μας τοὺς ἀναγκασμένους ἀδελφοὺς μας.

Κοντὰ στὶς ὑλικὲς ἀνάγκες ὑπηρετήσαμε καὶ τὶς πνευματικὲς ἀνάγκες τῆς οἰκογένειας τῆς Μέριμνας, κυκλοφορώντας μὲ συνέπεια τὸ περιοδικό, ποὺ κάτι προσπαθεῖ νὰ πεῖ σὰν ἀντίβαρο τῆς φθίνουσας πνευματικῆς πορείας τῆς Πατρίδας μας, ποὺ ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὴ δυτικὴ κουλτούρα τοῦ διαφωτισμοῦ, σκοτεινιάζει συνεχῶς, ἐγκαταλείποντας τὴν εὐλογημένη παράδοση τῆς θρησκευτικότητάς της, εἰσάγοντας νέα ἥθη, νέες συνήθειες, καὶ νομοθετώντας τὴν ἐλευθερία τῶν δεσμῶν στὰ πάθη μας.

Εἶναι βέβαια γενικότερη ἡ κάθοδος μας στὰ ἐρέβη τῶν παθῶν μας, καθὼς ἡ περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα ποὺ δημιουργεῖται ἀπὸ τὰ ἐρεθίσματα ποὺ μᾶς βομβαρδίζουν καθημερινά, ἔχουν στόχο τὴ χαλάρωση τῶν ἀναστολῶν μας ἀπέναντι στὴν ἀμαρτωλὴ ἐμπαθῆ ζωὴ καὶ τὴ διασκέδαση τῶν ἐνοχῶν μας, ἀφοῦ ὅλοι ζοῦμε στὸ ἴδιο περιβάλλον καὶ ὅπως λέει ὁ λαός, «μὲ στραβὸ θὰ κοιμηθεῖς, τὸ πρῶθ θὰ ἀλληθώρσεις».

Τρομοκρατημένος καὶ ὁ ἄμβωνας ἔχει περιορίσει τὸ ρόλο του καὶ τὴν παληκαριὰ του, ἀφοῦ εἶδαμε καὶ καταδίκες ἱεραρχῶν, ἐπειδὴ εἶπαν τὰ σύκα σύκα καὶ τὴ σκάφη σκάφη. Ὅμως αὐτὲς οἱ καταστάσεις ἐλκύουν τὴν ἐφαρμογὴ τῶν πνευματικῶν νόμων, ὅπως ἔλεγε ὁ Ἅγιος τῶν ἡμερῶν μας Παῖσιος, κι ἔρχονται μετὰ γεγονότα ἀποκαλυπτικά καὶ καταλυτικά.

Ὁ Θεὸς εἶναι Ἀγάπη ἀνιδιοτελῆς, ἐνῶ εἶναι ἀπαθὴς καὶ δὲν ἔχει καμιὰ σχέση μὲ τιμωρίες καὶ καταδίκες. Ὅμως καθὼς μᾶς ἔδωσε δικὲς του ιδιότητες, ὅπως τὸ αὐτεξούσιο, τὴν ἐλευθερία στὴ θέλησή μας, δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτρέψει τὶς ἐπιλογὲς μας ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὴ φιλαυτία μας. Ἐτσι ὑφίστάμεθα τὶς συνέπειες τῶν πράξεών μας καὶ ἰδιαίτερα τῆς ἡδονοθηρίας μας, καθὼς ὁ δρόμος τῆς πνευματικῆς ἀνάτασης εἶναι ἀνηφορικὸς καὶ τὰ κότσια μας λιγοστά.

Καλὰ Χριστοῦ γεννα ἀδελφές καὶ ἀδελφοί, μὲ ἀνιδιοτελῆ ἀγάπη Χριστοῦ, μιμούμενοι τὴν ταπείνωση καὶ τὴ θυσία Του καὶ ἀκολουθώντας τὰ προστάγματα Του μὲ εἰρήνη καὶ χαρά.

Ἡ ἐλεημοσύνη

Ως ἀποτέλεσμα φιλάνθρωπης ψυχῆς, πού θέλει νὰ μιμηθεῖ τὸ Χριστό, γεννιέται ἡ ἐλεημοσύνη καὶ ἀφενὸς ἀνακουφίζει τὸν ἀποδέκτη της, ἀφετέρου στεφανώνει τὸν ἀποστολέα της καὶ ἐδῶ στὴ γῆ, ἀλλὰ ἰδιαίτερα τὸ συνοδεύει κατὰ τὴν ἐκδημία του πρὸς τὴν αἰώνια ζωή.

Τὴ φιλανθρωπία Του ἔδειξε πρῶτος ὁ Θεὸς Πατέρας, ὅταν ἀποφάσισε νὰ στείλει τὸ μονογενῆ Του Υἱὸ μὲ ἀνθρώπινη φύση, ἐνῶ παραμένει πλήρης Θεός, κάτω στὴ γῆ, γιὰ νὰ δώσει τὴν εὐκαιρία στὸν ἄνθρωπο, πού εἶχε χάσει τὸ δρόμο του πρὸς τὴ σωτηρία, νὰ ἐπανέλθει στὸ χαμένο του Παράδεισο.

Καὶ δὲν τὸ στέλνει σὰν Προφήτη νὰ διδάξει, νὰ μορφώσει, νὰ πληροφορήσει τοὺς ἀνθρώπους τῆς παρakoῆς καὶ τῆς ἐκτροπῆς, ἀλλὰ μὲ προορισμὸ τὴ θυσία τοῦ ἀναμάρτητου, πρὸς χάρη τοῦ ἁμαρτωλοῦ, πού μὲ τίς ἐπιλογές του ὁδη-

γοῦνταν μέσα ἀπὸ μία βασανιστικὴ ζωή, στὸν αἰώνιο ὀδυνηρὸ θάνατο.

Καὶ γεννιέται σὰν ἄνθρωπος καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή δοκιμάζει τὴ ζωὴ τῆς στέρησης καὶ τῆς ταπείνωσης, μία ἀνθρώπινη ἐμπειρία πού εἶναι καὶ μία ἔμπρακτη διδασκαλία πρὸς τὸν καθένα μας, ὑποδεικνύοντας μὲ τὴ ζωὴ Του τὸ δρόμο τῆς σωτηρίας καὶ τῆς αἰώνιας χαρᾶς. Γιατὶ μέσα ἀπὸ τὴν ὀδύνη ὁδηγούμαστε στὴν αἰώνια ἡδονὴ τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου.

Κι ὅλα γίνονται φῶς, γιατί ἀπλὰ ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ Φῶς τοῦ κόσμου τοῦ σεσωσμένου, τὸ Φῶς πού διαλύει τὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας, πού παραμένει νύχτα ζοφερὴ καὶ ἀσέληνος, ὅσο μᾶς κρατᾷ δέσμιους στὰ δίχτυα της, καθὼς ἔχει πείσει τὸ σύγχρονο ἄνθρωπο τῶν ἡμερῶν μας, πὼς ἡ ἐλεύθερη πτώση του στὸ ἔρεβος τῶν ἡδονῶν εἶναι ἡ πολυπόθητη ἐλευθερία καὶ ὁ προορισμὸς του.

Αὐτὸ τὸ γεγονὸς τῆς γέννησης τοῦ Χριστοῦ, σὰν ἀποτέλεσμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ δοκιμαζόμενο ἄνθρωπο, γιορτάζουμε αὐτὴ τὴν περίοδο καὶ μιμούμενοι τὴν ἀπερίγραπτη αὐτὴ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, ἀνταλλάσσουμε δῶρα χαρᾶς καὶ φιλανθρωπίας καὶ γινόμαστε γιὰ λίγο ἐλεήμονες καὶ αἰώνια χαρούμενα λουσμένοι μέσα στὸ Φῶς τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.

ΕΙΠΕ ΓΕΡΟΝΤΑΣ

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας στὸ ἔργο του «Περὶ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς», μᾶς ἐξηγεῖ πῶς μέσα ἀπὸ τὰ ἱερὰ Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος καὶ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἔρχεται ὁ Χριστὸς μέσα μας, ἐνώνεται μαζί μας, διώχνει τὴν ἁμαρτία, μᾶς μεταδίδει τὴ δικὴ Του ζωὴ καὶ δύναμη καὶ μᾶς κάνει κοινωνοὺς τῆς νίκης Του.

Αὐτὴ εἶναι μία πολὺ μεγάλη δωρεὰ τοῦ Χριστοῦ, γιὰ μετέχοντας στὰ Μυστήρια, δείχνουμε τὴν ἐκτίμηση καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη μας στὸν ἀγῶνα τοῦ Χριστοῦ, ἐπι-

πῶς τὸ ἔπαθλο τῆς νίκης Του μᾶς τὸ χαρίζει στὸν καθένα ξεχωριστά, ὅταν φυσικὰ τοῦ ζητήσουμε μὲ εἰλικρίνεια καὶ ἀποφασιστικότητα, ξεκινώντας ἀπὸ τὸ μυστήριο τῆς Μετανοίας, τῆς καθαρῆς ἐξομολόγησης, καὶ ὁλοκληρώνοντας μὲ τὸ μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, μὲ τὴν καρδιὰ μας συντετριμμένη, ἔτοιμὴ νὰ δεχθεῖ μέσα της τὴν εὐεργεσία τῆς παρουσίας σὲ ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού ἀρχίζει νὰ πάλλεται, ἐπιβεβαιώνοντας τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος μέσα μας, σὰν θεϊκὴ ἐνέργεια πάντοτε.

βεβαιώνουμε τὴν προαίρεσή μας νὰ εἴμαστε μὲ τὸ Χριστό, τὴν ἀγάπη μας πρὸ τὸ πρόσωπό Του καὶ τελικὰ τιμοῦμε τὸν ἀγῶνα Του καὶ τὴ νίκη Του ἐνάντια στὴν ἁμαρτία.

Εἶναι γνωστὸ πῶς ὁ Χριστὸς νίκησε τὸ θάνατο τῆς ἁμαρτίας γιὰ χάρη μας καὶ

Αὐτὴ ἡ βιωματικὴ ἐμπειρία εἶναι πού ἐπιβεβαιώνει τὴν ὀρθότητα τῆς ὀρθόδοξης πίστεως μας, καὶ καθιστᾷ τὴ συνείδηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ φύλακα τῆς Ὁρθοδοξίας, καθὼς ὑ-

περβαίνει τὴν ἀνθρώπινη ἀτέλεια, ἀφοῦ πηγάζει ἀπὸ τὴν παρουσία τῆς θεϊκῆς ἐνέργειας μέσα μας, καὶ ἀναδεικνύει τὴν ἀκρίβεια τῶν δογμάτων, πού μᾶς παρέδωσαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, στὶς καταγραφές τῶν συμπερασμάτων

τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, πού εἶναι ὁ ἀπλανὴς ὁδηγὸς τῆς ὁρθῆς πορείας μας.

Κατέχοντας λοιπὸν τὴν ἀκρίβεια τῆς ἀληθινῆς μας πίστεως, κατέχουμε τὸ Χριστὸ μέσα μας, καθὼς ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μας Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι τὸ Φῶς τοῦ Κόσμου, ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή, πρᾶγμα πού μᾶς καθιστᾷ ὑπεύθυνους νὰ παραδώσουμε ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ αὐτὴ τὴν Ἀλήθεια σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου, πού ἔχουν χάσει τὸ δρόμο πρὸς τὴ σωτηρία, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ δικὴ μας ἀνάπαυση καὶ σωτηρία, ἀφοῦ ὅλα ἐπιβεβαιώνουν πῶς σὲ ἐμᾶς ἀνέθεσε ὁ Χριστὸς νὰ παραδώσουμε τὴν ὀρθὴ πίστη στοὺς ἀναγκασμένους τῆς γῆς.

Γράφει ὁ **Μακρυγιάννης** στὰ ἀπομνημονεύματά του. «Εἰς τὸ Μακρυνόρον ἔβλεπες ἄλλον πεσμένον, ἄλλον μπαϊλισμένον ἀπὸ τὴν πείνα καὶ ξυπολισιὰ καὶ ἀμάθεια. Μὲ μπαλώματα τύλιγαν τὰ ποδάρια τους, πού τάκοβαν ἀπὸ τὰ φορέματά τους. Μία γυναῖκα εἶχε τέσσερα παιδιά καὶ ἀνήλικα, τὸ τρανύτερον ἦταν ἐφτὰ χρονῶν, καὶ πέταξε τὰ δυὸ καὶ τὰ λυπήθηκα. Καὶ τάδεσα καὶ τὰ πῆρα εἰς τὸν ὥμο μου καὶ τάσωσα».

Ἀκραῖες καταστάσεις ἦταν τὸ κόστος τῆς λευτεριᾶς ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἀγώνας ἐπιβίωσης, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἔφτασαν πέρα ἀπὸ τὰ ὅριά τους, καὶ στέκονταν μπροστὰ σὲ διλήμματα σὰν αὐτὸ τῆς μάνας, πού ἔπρεπε νὰ διαλέξει,

Γιὰ τὴν πατρίδα

ποιὰ παιδιά της θὰ κρατοῦσε καὶ ποιὰ θὰ ἐγκατέλειπε

γιὰ νὰ πεθάνουν μόνα μέσα στὴν ἐρη-

μιὰ εἴτε ἀπὸ πείνα καὶ κακουχίες, εἴτε ἀπὸ τὰ ἀγρίμια τοῦ δάσους.

Τὴν τραγικότητα ἐκείνης τῆς στιγμῆς τὴν ἔσωσε ἡ δυνατότητα τοῦ Μακρυγιάννη, νὰ δέσει τὰ παιδιά στοὺς ὤμους του καὶ νὰ τὰ μεταφέρει σὲ ἀσφαλὲς μέρος, γιὰ νὰ σωθοῦν, ἐξαντλώνοντας τὶς ὀργανικὲς του δυνάμεις, ὅπως τὸ ὁμολογεῖ παρακάτω στὸ κείμενο τῶν ἀπομνημονευμάτων του.

Φυσικὰ δὲν ἦταν ἡ ἀπόφασή του αὐτὴ θέμα ὀργανικῶν δυνάμεων, ἀλλὰ ἡ ψυχικὴ του εὐαισθησία, πού κατευθύνονταν ἀπὸ τὴν πίστη του στὸ Θεό, ὅπως περιγράφεται διάχυτα σὲ ὅλη τὴν ἔκταση τοῦ ἔργου του καὶ ἡ ἐμπειρία του, πὼς σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις οἱ δυνάμεις του θὰ ἐνισχύονταν ἀπὸ τὸ Χριστό, πού τὸν ἔνιωθε μέσα του νὰ τὸ συνοδεύει καὶ νὰ τὸν προστατεύει ἀπὸ τὸ κακό, πού κυριαρχοῦσε γύρω του.

Τὸ κακὸ εἶχε συγκεκριμένη μορφή στὴν ἐποχὴ του, καθὼς τὴν ἐπανάσταση ἀπέναντι στὸν ὀθωμανικὸ ζυγὸ τὴ συνόδευσαν οἱ σφαγὲς τῶν Τούρκων, πού ἔσφαζαν τοὺς ἐπαναστάτες Ἑλλήνες ὅπου τοὺς συναντοῦσαν, χωρὶς οἶκτο καὶ ἐπιλογὲς ἡλικίας καὶ φύλου. Σφαγὲς μέχρις ἐνός, ὅχι μὲ ἀναιριᾶτο τρόπο, ἀλλὰ μὲ μαρτυρικὸ τρόπο, χωρὶς ἀναστολὲς καὶ ἀνθρώπινα συναισθήματα.

Ἐνοχὲς καὶ ἀναστολὲς συναντᾶμε μόνο σὲ πολιτισμένους χριστιανικοὺς λαοὺς καὶ αὐτὸ ὅχι πάντα, καθὼς μιὰ ἔρπουσα δύναμη κατατρῶει συνεχῶς τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων γενικά, καὶ τὶς ἀποδομεῖ σὲ σημεῖο νὰ γίνονται εἰδεχθῇ ἐγκλήματα, καθὼς ἡ ἀνθρώπινη ἀξία χάνει συνεχῶς τὸ σεβασμὸ της, ὅχι χωρὶς λόγο, ἀλλὰ καὶ γιατί συνεχῶς ἀποβάλλει τὰ στοιχεῖα πού τὴν κάνουν ἀξιοσέβαστη.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς Μητρός.

Ἀπορεῖ ὁ υμνωδὸς καὶ μὲ τὸ δίκιο του, πῶς εἶναι δυνατόν τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδας, ἐνῶ εἶναι ὁμοούσιος τοῦ Πατρὸς, δηλαδή Θεὸς ὅπως καὶ ὁ Πατέρας Του, εἶναι συγχρόνως καὶ ἄνθρωπος καὶ τὸν κρατάει στὴν ἀγκυαλιὰ τῆς ἡ Μητέρας Του καὶ Μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου, μία νεαρὴ καὶ πάντα γνη κοπελίτσα.

Ἦταν ἀπόφαση τῆς Ἁγίας Τριάδας τὸ νὰ σαρκωθεῖ ὁ Υἱός, κάτι πού μόνο ἓνας Παντοδύναμος Θεὸς μπορούσε νὰ κάνει, καὶ νὰ ζήσει σὰν ἄνθρωπος δίπλα στοὺς ἀνθρώπους, προκειμένου νὰ τοὺς διδάξει μὲ τὴ μορφὴ ἀνθρώπου πλέον, ποιό εἶναι τὸ θέλημά Του, καὶ πῶς θὰ μπορούσε ὁ ἄνθρωπος τῆς παρακοῆς κάνοντας ὑπακοὴ στὸ θέλημα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ του, θὰ οἰκοδομοῦσε τὶς προϋποθέσεις, ὥστε νὰ ἐπιστρέψει στὸ χαμένο του Παράδεισο. Γιὰ νὰ γίνεῖ αὐτὴ ἡ ἐπιστροφή θὰ πρέπει πρῶτα νὰ κατανοήσουμε πῶς ὁ Θεὸς εἶναι Ἀγάπη ἀνιδιοτελὴς καὶ ἀπροσωπώλητος, νὰ ἀγαπήσουμε τὸ Θεὸ μὲ ὅλη μας τὴ δύναμη, ἔτσι ὥστε μὲ τὴ βοήθειά Του νὰ ξεπεράσουμε τὴ φιλαυτία μας καὶ νὰ ἀγαπήσουμε κι ἐμεῖς μὲ ἀνιδιοτέλεια καὶ ἀπροσωποληψία τοὺς συνανθρώπους μας.

Γιὰ τὴν ἐπίτευξη αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ, τὴν ἐπιστροφή μας δηλαδή στὸ χαμένο μας Παράδεισο, θὰ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουμε συγκεκριμένα βήματα ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί. Ἀφοῦ ἀποφασίσουμε ἐλεύθερα καὶ ἀβίαστα νὰ προσπαθήσουμε νὰ κάνουμε τὴ ζωὴ μας παραδεισένια κι ἐδῶ κάτω στὴ γῆ κι ἐπάνω στὸν οὐρανό, ὅπου ἀναπόφευκτα θὰ βρεθοῦμε κάποια στιγμή, θὰ πρέπει νὰ γνωρίσουμε τὸ Χριστὸ μελετώντας τὴ διδασκαλία Του καὶ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, πού ἐρμήνευσαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ ἐρμηνεύουν τὸ θέλημά Του, καὶ νὰ Τὸν κάνουμε κτῆμα καὶ σύντροφο μας μέσα μας, μετὰ τὰ μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος, πού μᾶς προσφέρει ἡ Ἐκκλησία μας, καὶ μὲ τὰ μυστήρια τῆς Μετανοίας καὶ Θείας Εὐχαριστίας, ὅπου ἅπτα καὶ βιωματικά ἐπικοινωνοῦμε μὲ τὸ Χριστό.

Μὲ τὸ μυστήριο τῆς Μετανοίας καθαρίζεται ἡ καρδιά μας ἀπὸ τὸ ρύπο τῆς ἁμαρτίας, καὶ μὲ τὸ μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας γινόμαστε ἀποδέκτες τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ σώματος πού βασανίστηκε καὶ τοῦ αἵματος πού χύθηκε ἐπάνω στὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου Του, γιὰ χάρη τοῦ καθένα μας ξεχωριστά.

Καλὰ Χριστούγεννα, μὲ τὸ Χριστὸ νὰ γεννιέται καὶ μέσα στὴ δικὴ μας καρδιά.

Ἰανουάριος

Στις ἐπτὰ αὐτοῦ τοῦ μήνα γιορτάζουμε τὸν Πρωτοκορυφαίو Προφήτη τοῦ Χριστοῦ, τὸν **Ἰωάννη τὸν Πρόδρομο**, πού μὲ τὸ λόγο του καὶ τὰ κηρύγματα τοῦ μᾶς κάλεσε ὅλους νὰ μετανοήσουμε, νὰ ἀλλάξουμε τρόπο ζωῆς, νὰ ἀποκηρύξουμε τὴν ἁμαρτία, πού μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ Θεό, καὶ νὰ ἐπανέλθουμε στὴν καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν, πού εὐαρεστεῖ τὸ Θεὸ καὶ δημιουργεῖ τὶς προϋποθέσεις νὰ εἶναι ἡ ζωὴ μας χαρούμενη καὶ εἰρηνική.

Αὐτὸ τὸ κήρυγμα, καθὼς εἶναι διαχρονικό, παραμένει ἐπικαιρο καὶ σήμερα, πού ἡ ἁμαρτία ἐγίνε κατὰστασι ἀποδεικτὴ ἀπὸ τὴν κοινωνία καὶ μὲ τὴν ὑποστήριξη σχετικῶν νομοθετημάτων, μὲ ἀποτέλεσμα τὸ πλῆθος ἀπὸ δοκιμασίες, πού μᾶς ταλαιπωροῦν καὶ ἐγιναν δομικὸ στοιχεῖο τῆς καθημερινότητάς μας.

Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ συνεχιστεῖ αὐτὴ ἡ κατάστασι τῆς ἀσυδοσίας καὶ τῆς ἀνομίας, πού θυμίζει πλέον τὴν ἐποχὴ τῆς λατρείας τοῦ Βάαλ καὶ τῆς Ἀστάρτης, καὶ ὅλα δείχνουν πὼς σύντομα θὰ δοῦμε νὰ ἐφαρμόζονται οἱ πνευματικοὶ νόμοι, πού θὰ βάλουν τὰ πράγματα στὴ θέσῃ τους.

Ὅπως γίνεται κατανοητὸ μία τέτοια παιδαγωγία ἀπὸ τὸ Θεὸ θὰ εἶναι ἰδιαίτερα ἐπώδυνη, καθὼς λένε πλῆθος ἀπὸ προφη-

τεῖες τῶν Πατέρων καὶ τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, κι αὐτὸ δὲν θὰ πρέπει νὰ τὸ παραβλέπουμε, ἀφοῦ ὡς ἄνθρωποι πού ἔχουμε μυαλὸ, προγραμματίζουμε τὴ ζωὴ μας μὲ βάση τοὺς στόχους πού θέτουμε γιὰ τὸ μέλλον μας καὶ προσδοκοῦμε μία καλύτερη ζωὴ, πιὸ εὐχάριστη καὶ πιὸ φωτεινὴ, μακριὰ ἀπὸ τὰ σκοτάδια τῆς ἁμαρτίας, τῆς ἀνομίας καὶ τῶν ἄστοχων ἐπιλογῶν μας. Καιρὸς νὰ κάνουμε τοὺς ἀπο-

λογισμοὺς τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν μέχρι τώρα ἐπιλογῶν μας, νὰ ἐπισημάνουμε τὰ λάθη μας, τὶς ἄστοχίες μας, τὶς λανθασμένες ἐπιλογές μας, νὰ δεῖξουμε ἀληθινὴ μετάνοια, νὰ

ἐλέγξουμε τὸν τρόπο ἐπίτευξης τῶν φιλοδοξιῶν μας, νὰ προσδιορίσουμε τὸ ρόλο τοῦ χρήματος στὴ ζωὴ μας καὶ νὰ κατανοήσουμε πὼς δὲν θὰ καλύψουμε τὰ κενὰ τῆς ψυχῆς μας καταφεύγοντας στὴν ἡδονοθηρία.

Μποροῦμε νὰ ἐπειτείνουμε τὴ χαρὰ πού νιώθουμε ὅταν χαϊδεύουμε τρυφερὰ τὰ κεφαλάρια τῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἐγγονῶν μας, μὲ πράξεις φιλάνθρωπίας καὶ ἐλεημοσύνης πρὸς τοὺς δοκιμαζόμενους συνανθρώπους μας, καὶ νὰ πείσουμε τοὺς ἡγέτες μας, πὼς ἡ καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν θὰ δώσει λύσεις στὰ προβλήματα τοῦ κόσμου.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Στις έξι αὐτοῦ τοῦ μήνα γιορτάζουμε τὴ μνήμη τοῦ **Όσιου Βαρσανούφιου**, τοῦ μεγάλου Γέροντος τοῦ ὁποίου ἀποφθέγματα διαβάζουμε συνήθως στὸ Γεροντικό, καὶ τοῦ μαθητῆ αὐτοῦ Ἰωάννου τοῦ ἐπιλεγόμενου καὶ Προφήτου, πού ἀσκήτεψαν κοντὰ στὸ Κοινόβιο τοῦ Ἀββᾶ Σερίδου πλησίον τῆς Γάζας τῆς Παλαιστίνης.

Στὸ Συναξαριστὴ ἀναφέρονται ὡς «οἱ διαυγέστατοι φωστῆρες οἱ ἐν τῇ ἐρήμῳ διαλάμπαντες, οἱ τῆς ἀσκήσεως κανόνες καὶ τῆς ἡσυχίας οἱ ἐπιστήμονες, οἱ λύχνοι τῆς διακρίσεως καὶ τῆς προοράσεως, οἱ ἀκοίμητοι ὀφθαλμοί, οἵτινες ἀνῆλθον εἰς τὸ τῆς ἀρετῆς δυσθεώρητον ὕψος, ἀγωνιζόμενοι εἰς ἐρημικὰ κελλία πλησίον τοῦ ὀνομαστοῦ Κοινοβίου τοῦ Ἀββᾶ Σερίδου».

Ὁ Όσιος Βαρσανούφιος ἦρθε προσκυνητὴς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο στοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ ἀφοῦ προσκύνησε τὸν Πανάγιο Τάφο τοῦ Κυρίου μας καὶ τὰ πολλὰ ἄλλα προσκυνήματα τῆς περιοχῆς, μπῆκε στὴν ὑπακοὴ ἑνὸς εὐσεβοῦς Γέροντος, πού ὀνομάζονταν Μάρκελλος καὶ ἔγινε Μοναχὸς παραμένοντας κοντὰ του.

Μετὰ τὴν κοίμηση τοῦ Γέροντά του, ἐπειδὴ ἦταν ἰδιαίτερα μορφωμένος, στὴν ἀρχὴ δίδασκε τοὺς ἀσκητὲς στὴν Παλαιστίνη καὶ ἀσκήτευε σὲ διάφορα κελλιά, μέχρι πού ἀποφάσισε νὰ μείνει σὲ ἓνα κελλὶ κοντὰ στὸ Κοινόβιο τοῦ Ἀββᾶ Σερίδου. Ἐκεῖ τὸν ἐπισκέπτονταν καὶ τὸν συμβουλευόνταν ἀκόμη καὶ Ἡγούμενοι Μοναστηριῶν.

Ὅταν ἦρθε ὁ μαθητὴς του Ἰωάννης νὰ ἀσκητέψει στὴν περιοχὴ τῆς Γάζας τοῦ ἔδωσε τὸ κελλὶ του καὶ πῆγε σὲ ἄλλο κελλὶ ἐκεῖ κοντά, ὅπου ἀπαντοῦσε μόνο γραπτὰ σὲ γραπτὰ ἐρωτήματα, καθὼς δὲν δέχονταν πλέον κόσμος, παρὰ μόνο τὸν Ἀββᾶ Σερίδο.

Ἀπαντήσεις γραπτὲς ἔδινε καὶ ὁ μαθητὴς του Ἰωάννης, πού ταυτίζονταν μὲ αὐτὲς τοῦ Όσιου, καὶ ὅλες αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις τὶς συνέλεξε ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης καὶ μετὰ ἀπὸ ἔλεγχο καὶ ἐπεξεργασία ἀποτέλεσαν ἓνα ἐνιαῖο ἔργο, ἓνα θαυσαυρὸ πραγματικὸ ἀπὸ 840 συμβουλὲς καὶ ὁδηγίες, πού τὸ 1960 τὸ ἐξέδωσε στὸ Βόλο ὁ γνωστὸς ἐκδότης Σωτήριος Ν. Σχοινάς.

Ὁ Όσιος Βαρσανούφιος ἀπέκτησε καὶ τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας καὶ ἔκανε πολλὰ θαύματα καὶ ἰάσεις ἀσθενῶν καὶ μόνο μὲ τὸ ἄγγιγμα τῶν πραγμάτων, πού εἶχε χρησιμοποίησει.

Τὶς εὐχὲς τοὺς νὰ ἔχουμε.

Μάρτιος

Αὐτὸς ὁ μήνας ἔχει τὴν ἱερότητα νὰ μᾶς θυμίζει πὺς στὰ σπλάχνα τοῦ γεννήθηκε ἡ ἀπόφαση ἀπελευθέρωσης τῆς σκλαβωμένης Πατρίδας μας ἀπὸ τὸν ὀθωμανικὸ ζυγὸ. Ζυγὸς σκληρὸς, ἀλλόθρησκος, ἀνήθικος, αἰμοσταγῆς, ἀπολίτιστος καὶ βάρβαρος, μιά πολυετὴς σκλαβιά βίαιου ἐξισλαμισμοῦ αἰώνων, πού ἄφησε τὸ Ἔθνος τὸ Ἑλληνικὸ νὰ δοκιμάζεται καὶ νὰ παιδαγωγεῖται, καθὼς εἶχε ἐκτραπεῖ ἀπὸ τὶς παραδόσεις τοῦ καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπανέλθει ἄξια στὸ σωστὸ δρόμο τοῦ ἐλληνικοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ὀρθῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Θυσίες πολλὲς στὸ βωμὸ τῆς λευτεριᾶς, καθὼς μία δράκια ζυπόλυτοι ξεκίνησαν νὰ τὰ βάλουν μὲ μιὰ αὐτοκρατορία! Δὲν εἶχε λογικὴ τὸ ἐγχείρημα, γιατί ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλλήνα ὑπερβαίνει τὴ λογικὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ στηρίζεται στὴ λογικὴ τοῦ Θεοῦ, πού ἐμπιστεύεται. Καὶ τὸ θαῦμα, ζυμωμένο μὲ τὸν ἐλληνοχριστιανικὸ πολιτισμὸ, ἔγινε καὶ θὰ ξαναγίνει.

Εἶναι στὴ μοίρα μας νὰ θυσιαζόμαστε στὴν πορεία τῆς ἀνθρωπότητας κρατώντας ἀψεγάδιαστη τὴν πίστη μας, αὐτὴ πού ἀποικαθιστᾷ τὴ δομὴ τῆς ἀνθρώπινης ὀντότητας, πού καὶ πάλι τείνει νὰ διαστραφεῖ ἀνεπανόρθωτα, ἀκολουθώντας λογικὲς ἀκολασίας καὶ ἡδονοθηρίας, πού ἀποικαθλώνουν τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο καὶ τὸ μετατρέπουν ἀποπνευματοποιημένο σὲ ἐπίπεδο καταναλωτικοῦ ἀντικειμένου.

Τὸ ὑποκείμενο ἄνθρωπος ὅμως στὴν ὀρθόδοξη πίστη μας ἔχει τὴν εὐεργεσία νὰ εἶναι ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως μᾶς διαβεβαιώνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐμᾶς τοὺς Ἑλληνες, μὲ τὶς ἐπιστολὲς πού μᾶς ἔστειλε καὶ παραμένουν στὶς παρακαταθήκες τῆς ἀνθρωπότητας, γι' αὐτὸ καὶ δὲν ὑπάρχει περίπτωση νὰ χαθεῖ ὁ Ἑλληνισμός, ὅσο κι ἂν δοκιμάζεται, ἀφοῦ ἔχει Θεὸ Αἰώνιο καὶ Παντοδύναμο, Θεὸ πού εἶναι ἡ Ἀλήθεια, τὸ Φῶς καὶ ἡ Ζωὴ τοῦ κόσμου τούτου, Θεὸ πού εἶναι ἀνιδιοτελὴς καὶ ἀπροσωπώλητος Ἀγάπη, ἀγάπη τέτοια πού καὶ τὸ ἀτσάλι λιώνει μπροστὰ της.

Χριστὸς γεννιέται καὶ θυσιάζεται γιὰ τὸν ἄνθρωπο, καὶ ἡ θυσία Του δὲν πρόκειται νὰ πάει χαμένη.

Μετάνοια καὶ πίστη χρειάζομαστε καὶ τὰ φονικὰ ὄπλα τοῦ κόσμου σύντομα θὰ μᾶς προσκυνήσουν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Προσεύχεται ὁ **Δαυὶδ** καὶ λέει στὸν Κύριό μας, «*Ελέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου*».

Διαχρονικὸς ὁ λόγος τοῦ Προφήτη τοῦ Θεοῦ, φτάνει ἀναλλοίωτος ὡς τὶς μέρες μας, ἐπίκαιρος πάντα καὶ αἰώνιος, καθὼς ἡ ἀτέλειά μας τῶν ἀνθρώπων τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ μας, παραμένει γιὰ νὰ μᾶς προσγειώνει στὸ ἀεροδρόμιο τῆς ταπεινώσεως, ἀπαραίτητης συντροφισσας στὴν πορεία μας πρὸς τὴ σωτηρία μας.

Πάντοτε θὰ πορευόμαστε, τουλάχιστον ὅσοι ἀπο-

φασίσαμε ἀβίαστα καὶ ἐλεύθερα νὰ εἴμαστε μετὰ τὸ Χριστό, μετὰ λάθη καὶ ἀστοχίες στὴν καθημερινότητά μας, καὶ θὰ ζητοῦμε τὴν εὐσπλαχνία Του, καὶ μετὰ μυστήρια τῆς Μετανοίας καὶ τῆς Θείας Εὐχαριστίας τὴν αἰσθητὴ παρουσία Του, ἔτσι ὥστε μετὰ ἐπίγνωση καὶ μετὰ σωστὴ νοηματοδότηση τῆς ζωῆς μας, νὰ ἐλπίζουμε στὸ ἔλεός Του καὶ στὴ σωτηρία μας.

Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τῆς Ὁρθόδοξης Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας πάντοτε, ἀλλὰ ἰδιαίτερα σήμερα πού ὑπάρχουμε καὶ δίνουμε ἐξετάσεις γιὰ τὴ σωτηρία μας, εἴχαμε καὶ ἔχουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὸ κενό, πού ὑπάρχει στὴν ψυχὴ μας, ὅσο δὲν θὰ ἐνεργεῖ μέσα μας τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, πού δυνάμει βρίσκεται μέσα μας ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού δεχθήκαμε τὰ μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος.

Αὐτὸ τὸ κενὸ τὸ ἔχουν καὶ τὸ ζοῦν μέσα τοὺς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ εἶναι τὸ

βάσανό τους, καθὼς δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ τὸ καλύψουν παρὰ μόνον μετὰ τὸ νὰ κατορθώσουν νὰ ἔχουν σὲ ἐνέργεια τὸ Θεό, πού σὰν θεία πνοὴ ὑπάρχει καὶ περιμένει νὰ τὸ ζωντανέψουν καλλιεργώντας συνείδηση καὶ ἀρετὲς αὐτοὶ πού δὲν εἶναι ὀρθόδοξοι χριστιανοί.

Ἀπὸ ἐμᾶς ἡ θεϊκὴ ἐνέργεια πού ὑπάρχει μέσα μας περιμένει νὰ τὴ γευτοῦμε μέσα ἀπὸ τὴ μυστηριακὴ μας ζωὴ, μετὰ τὴν προαίρεσή μας κατ' ἀρχὰς νὰ εἴμαστε μετὰ τὸ Χριστό μας, τὸν ἀγῶνα μας γιὰ ταπείνωση καὶ ἐξάλειψη τῶν παθῶν μας, καὶ τὴν ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης μας πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας, ἰδιαίτερα αὐτοὺς πού δοκιμάζονται στὴ ζωὴ ἀπὸ διάφορες αἰτίες.

Ἄς μὴν ξεχνᾶμε ποτὲ πὼς ἡ Ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἐμπεριέχει καὶ τὴ δικαιοσύνη Του, γιὰτὶ ὁ Χριστὸς εἶναι ἀγαθός, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀγαθιάρης, οὔτε καὶ δίνει ἄκριτα ὅ,τι τοῦ ζητήσουμε.

Ε Π Ε Υ Θ Ε Ρ Ι Α

Ἡ λέξη «ἐλευθερία» χρησιμοποιεῖται πολὺ στὴν ἐποχὴ μας μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἀσυδοσίας, καθὼς ἔτσι πολλοὶ προσπαθοῦν νὰ δικαιολογήσουν πράξεις τους, πού δὲν τοὺς ἐλευθερώνουν, ἀλλὰ ἀντίθετα τοὺς δένουν γερὰ μὲ ἀλυσίδες στὸ ξύλο τῆς φυλακῆς τους, ὅπως γίνονταν παλιὰ στὶς φυλακὲς στὴν ἐποχὴ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων Του.

Ἡ πρωταρχικὴ ἔννοια τῆς ἐλευθερίας ἀναφέρεται στὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας, ἀλλὰ καὶ τὰ δεσμὰ τῆς φυλακῆς, καὶ γενικὰ ἀπὸ περιορισμοὺς στὴ διάθεση καὶ τὴ θέληση τῶν ἀνθρώπων.

Σήμερα τὰ δεσμὰ μας εἶναι τὰ πάθη μας. Βλέπουμε τὸν ἀγῶνα τῆς Πολιτείας μας νὰ περιορίσει τὸ καιὸ πού προικαλεῖται ἀπὸ τὸ παθητικὸ κάπνισμα σὲ κλειστοὺς χώρους στοὺς ἄκιαπνους, πού συμβαίνει νὰ συνυπάρχουν στὸν ἴδιο χῶρο μὲ τοὺς θεωριακῆς αὐτοῦ τοῦ «ἀθλήματος».

Τὸ κάπνισμα εἶναι ἓνα δέσιμο στὸ ἄρμα αὐτοῦ τοῦ πάθους, ἀπὸ τὸ ὁποῖο πολὺς κόσμος προσπαθεῖ νὰ ἐλευθερωθεῖ καὶ δὲν τὸ καταφέρνει. Βέβαια τὸ μασκαρεύουν τὸ πάθος τους οἱ καπνιστὲς καὶ μιλοῦν γιὰ ἐλευθερία στὶς ἐπιλογές τους, ἀλλὰ ὅσο καὶ νὰ τὸ στολίζουν, ὅλοι ξέρουμε πῶς εἶναι ἓνα πάθος, πού ζημιώνει καὶ τσέπες καὶ τὴν υγεία τῶν καπνιστῶν.

Τὶ νὰ ποῦμε γιὰ τοὺς ἐξαρτημένους ἀπὸ οὐσίες. Αὐτοὶ κι ἂν εἶναι δεμένοι χειροπόδαρα ἀπὸ τὰ πάθη τους κι ἂν δὲν ὑποφέρουν κατὰ τὸν ἀγῶνα τους νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὰ δεσμὰ τους καὶ μὲ τί τραγικὲς συνέπειες.

Φυσικὰ πέρα ἀπὸ αὐτὰ τὰ χτυπητὰ πάθη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὑποφέρει οὐκ ὀλίγος κόσμος, ἔχουμε καὶ τὰ ἄλλα τὰ σαρκικὰ πάθη. Πανανθρώπινη ἀδυναμία ἡ διαχείριση τῆς σάρκας μας καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν της. Κάθε μέρα διαβάζουμε καὶ πληροφοροῦμαστε γιὰ ἐγκλήματα πού γίνονται γιὰ χάρη τους καὶ κάθε μέρα βλέπουμε τοὺς συνανθρώπους μας, φίλους, γνωστοὺς καὶ συγγενεῖς μας νὰ τοὺς σέρνουν τὰ σαρκικὰ τους πάθη ἀπὸ τὴ μύτη.

Βέβαια σὰν πανανθρώπινα ἔχουν μεγαλύτερη ἄνοχὴ δυστυχῶς, σὲ σημεῖο πού νὰ γίνονται πλέον ἀποδεικτὰ σὰν μέρος τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ, καιὰ τὰ ψέματα, εἶναι δεσμά.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Συνέχεια τοῦ προηγούμενου τεύχους

**Χαῖρε, γέφυρα μετάγουσα
τούς ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν.**

Οἱ Πρωτόπλαστοι μὲ τὴν παρακοὴ τους ἔχασαν τὴν ἐπαφὴ τους μὲ τὸν οὐρανό, δηλαδή τὸ Θεὸ πού τοὺς χάριζε ζωὴ χαρισάμενη μέσα στὸν Παράδεισο κι ἔπεσαν στὴ γῆ, ἔγιναν δηλαδή χοῖκοί, ἐμπαθεῖς, μὲ πάθη πού τοὺς ταλαιπωροῦσαν, καθὼς πίσω ἀπὸ τὰ πάθη εἶναι ὁ πονηρός, πού ἀντιστρατεύεται τὸ Θεὸ καὶ ἔχει σὰν σκοπὸ του νὰ πολεμάει τὸν ἄνθρωπο, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο μέσα στὸν ὁποῖο ὑπάρχει ἡ πνοὴ τοῦ Θεοῦ, μὲ τὸν αἰώνιο προορισμὸ της!

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἐμεῖς δηλαδή, γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος ἀπὸ ἀπέραντη θεϊκὴ ἀγάπη, γιὰ νὰ μᾶς δώσει τὴν εὐκαιρίαν νὰ γίνουμε θεοὶ κατὰ χάριν καὶ γιὰ τοὺς ὁποίους ὁ Ἄναμάρτητος ἔδωσε τὸ αἷμα Του πάνω στὸ σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς αἰσχύνης, παραμένουμε ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὰ δυτικὰ πρότυπα τῆς ἱεροποίησης τῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ ἀτομοκεντρισμοῦ. Ἐδῶ θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς ἐξηγήσω τοὺς δυὸ ὅρους, πού μόλις χρησιμοποίησα.

Μὲ τὸν ὅρο ἱεροποίησης τῆς ἐξουσίας προσδιορίζω τὴν ὑπάρχουσα τάση καὶ φιλοδοξία τοῦ ἀνθρώπου νὰ βάλει τὸν ἑαυτὸ του στὴ θέση τοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ καταστεῖ κοσμοκράτορας, μὲ προεξάρχοντα πρότυπα τὸν ἀνταγωνισμὸ ΗΠΑ καὶ Ρωσίας, αὐτὸ πού ταλαιπωρεῖ σήμερα ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς καὶ ἰδιαίτερα τὴν πατρίδα μας τὰ τελευταῖα χρόνια, μία τάση πού τὴν ὀνομάσαμε παγκοσμιοποίηση. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο, ἰδιαίτερα στὸ χῶρο τῆς ἐπιχειρηματικότητας.

Μὲ τὸν ὅρο τοῦ ἀτομοκεντρισμοῦ προσδιορίζω τὴν ὑπάρχουσα τάση μας νὰ κάνουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας κέντρο τοῦ κόσμου, μέσα σ' ἓνα περιβάλλον ἄκρατου ἡδονισμοῦ καὶ μοναχικότητας, ὅπου χάνουμε τὴν ἐπικοινωνία μας μὲ τὸ συνάνθρωπό μας, τὴν ἀγαπητικὴ μας σχέση μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μικρόκοσμου μας, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους μας, αὐτὴ τὴν ἀγαπησιάρικη σχέση πού ἔχει χαθεῖ ἀπὸ τὸ χῶρο τῆς ἀστικῆς κουλτούρας καὶ ζεσταίνει τίς καρδιές ἀκόμη κάποιων ἀνθρώπων τῆς ἐπαρχίας, πού ἀκολουθοῦν καὶ μετέχουν παραδοσιακὰ στὰ μυστήρια τῆς ὀρθόδοξης πίστεως μας.

Καὶ ἔρχεται ἡ Παναγία μας, εὐαίσθητη μάνα πού μᾶς βλέπει σὰν παιδιὰ της καὶ κλαίει βλέποντας τὴν μοναχικότητά μας, τὴν αὐτονόμησή μας ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ μᾶς λέει ἐλᾶτε κι ἐγὼ θὰ σᾶς γεφυρώσω τὴν ἀπόσταση ἀπὸ τὸν Υἱὸ μου καὶ Θεὸ μου καὶ Θεὸ σας, γιὰ νὰ βρεῖτε τὴ χαμένη σας χαρά, νὰ νοσηματοδοτήσετε τὴ ζωὴ σας, νὰ μεταμορφωθεῖτε καὶ νὰ ἀναστηθεῖτε! Ἐλᾶτε... Δικὴ μας ἡ ἐπιλογή.

**Χαῖρε, τὸ τῶν ἀγγέλων
πολυθρύλιτον θαῦμα.**

Οἱ ἄγγελοι σὰν λειτουργικὰ πνεύματα στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ, λογικὰ κτιστὰ ὄντα, γνωρίζουν αὐτὰ πού κι ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι γνωρίζουμε καὶ ἔχουν συναισθήματα, πού ἔχουμε κι ἐμεῖς.

Έτσι όταν βλέπουν τὸ θαῦμα, ὅπου ὁ Θεὸς ἀπὸ ὑπερβολικῆς ἀγάπης πρὸς τὸν ἄνθρωπο προχωρεῖ στὸ μέγιστο θαῦμα, παίρνοντας τὴ μορφὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ὀργανικὴ του διαδρομὴ ἀπὸ ἔμβρυο καὶ ἐξῆς, τὴν ὥρα πού γνωρίζουν πὼς ὁ Θεὸς σὰν οὐσία δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει κοινωνία μὲ τὰ φθαρτὰ τοῦ κόσμου τούτου, πού δὲν μποροῦν λόγω τῆς φύσης τους, οὔτε νὰ Τὸν πλησιάσουν, ἀντιλαμβάνονται οἱ ἄγγελοι πὼς ἐδῶ συμβαίνει κάτι τὸ μοναδικό, πού ὑπερβαίνει τοὺς ὅποιους κανόνες ἔχουν μέχρι στιγμῆς τεθεῖ καὶ τὸ γεγονὸς γίνεται ἓνας θρύλος!

Λέμε πὼς ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος πὼς εἴμαστε σὲ θέση μὲ τις περιορισμένες κτιστὲς ἐγκεφαλικὲς μας λειτουργίες τῆς ἀντίληψης καὶ τῆς φαντασίας, νὰ συλλάβουμε τὸ μέγεθος αὐτῆς τῆς ἀγάπης, πού σὲ τελικὴ ἀνάλυση καλούμαστε νὰ τὴ μιμηθοῦμε!

Προσπαθοῦμε ὅμως, ἰδιαίτερα κάποιες εὐλογημένες ψυχές, πού μποροῦν νὰ ξεπερνοῦν τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες τοῦ φθόνου καὶ τῆς φιλαυτίας, προσπαθοῦμε νὰ ἀγαπήσουμε τοὺς συνανθρώπους μας, ἂν καὶ τὸ βλέπουμε νὰ ἐπιβεβαιώνεται αὐτὸ τοῦ Σωκράτη “οὐδεὶς βεβαιότερος ἐχθρὸς τοῦ εὐεργετηθέντος”. Ὅμως μετράει ἡ προσπάθεια.

Ἄλλωστε ἡ προαίρεσή μας εἶναι αὐτὴ, πού μᾶς κρατᾷ κοντὰ στὸ Χριστὸ καὶ τὸ δρόμο πρὸς τὴ σωτηρία μας καὶ ἡ ἴδια εἶναι πού μᾶς ὁδηγεῖ στὴν ἁμαρτία καὶ καθίσταται καὶ ὑπεύθυνη τῆς ἁμαρτίας. Γιατὶ δὲν ἁμαρτάνει τὸ σῶμα μας καὶ ὁ ὀργανικὸς μας ἑαυτός, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα μας καὶ ἰδιαίτερα ὁ προσανατολισμὸς του πρὸς τὸ Χριστὸ ἢ τὸ Μαμωνά. Γι’ αὐτὸ καὶ λέει ὁ Ὅσιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης, ὅταν θέλουμε νὰ εἴμαστε εἰλικρινὰ μὲ τὸ Χριστὸ καὶ ἔχουμε αὐτὴ τὴν προαίρεση, τότε πιάνουμε τὴ βάση καὶ περνᾶμε τὸ μάθημα. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα ἀνάλογα μὲ τὸν ἀγῶνα τοῦ καθενὸς ἱεραρχοῦμαστε στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καθὼς ἀστέρων ἀπὸ ἀστέρων διαφέρει εἰς δόξαν, ἢ ὅπως λέει ὁ λαὸς τὸ κάθε ἄρνι ἀπὸ τὸ ποδᾶρι του κρέμεται, δηλαδὴ ὁ καθένας εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὰ ἔργα του.

Ἴσως πρέπει νὰ ἐπισημάνουμε καὶ μία ἄλλη ἀλήθεια τῆς ἐποχῆς μας, πὼς “γαστέρα ἀπὸ γαστέρας διαφέρει εἰς δόξαν” καὶ αὐτὸ ἃς τὸ προσέξουμε λίγο παραπάνω.

Χαῖρε, τὸ τῶν δαιμόνων πολυθρήνικτον τραῦμα.

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ διαβόλου, νὰ πείσει τὴν Εὐὰ καὶ αὐτὴ μὲ τὴ σειρὰ τῆς τὸν Ἀδὰμ νὰ παρακούσουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ γευτοῦν ἀπὸ τοὺς καρπούς τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ἦταν τεράστια, καθὼς καὶ οἱ συνέπειες τῆς παρακοῆς ἦταν ὀλέθριες γιὰ τὸν ἄνθρωπο, πού ἀπὸ τὸν Παράδεισο τῆς τρυφῆς καὶ τῆς ἀνέμελης ζωῆς, βρέθηκε νὰ πρέπει νὰ δουλεύει σκληρὰ γιὰ τὴν ἐπιβίωσή του, σ’ ἓνα ἀφιλόξενο πλέον περιβάλλον ἄγριο καὶ σκοτεινό, ἐχθρικό καὶ ἐπικίνδuno. Ἐπὶ πλέον εἶχε δώσει ὁ Ἀδὰμ μὲ τὴ συντροφὸν τοῦ δικαίωμα τὸν

πονηρὸ νὰ τοὺς ἀποπροσανατολίζει καὶ νὰ τοὺς ταλαιπωρεῖ, νὰ τοὺς καλλιεργεῖ τὰ πάθη τοὺς καὶ νὰ βασανίζει καὶ τὰ παιδιὰ τοὺς, φτάνοντας στὸ σημεῖο ὁ ἀδελφὸς νὰ σκοτώνει ἀδελφὸ!

Καθὼς ἐξελίσσονταν ἡ ἀνθρωπότητα πλέον φτάνοντας σὲ μία παραφύση κατάσταση, ὅπου ἀντὶ τοῦ Θεοῦ πού λατρεύονταν ἀπὸ μιὰ μικρὴ ὁμάδα ἀνθρώπων, λατρεύονταν διάφορα κτίσματα, ὅπως ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι, πηγές καὶ ποτάμια, θηρία καὶ πέτρες, ἀλλὰ καὶ διάφορες θεότητες ἀνθρωπόμορφες, πού καλλιεργοῦσαν τὰ ἀνθρώπινα πάθη μέσα ἀπὸ ὀργιαστικὲς τελετές, μὲ ἀποκορύφωμα τὶς ἀνθρωποθυσίες, ὁ Θεὸς ἔβαλε σὲ ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό Του γιὰ τὸ κορυφαῖο πλάσμα Του.

Αὐτὸς ὁ θρίαμβος τοῦ Σατανᾶ, πού ξευτέλιζε τὴν ἀνθρώπινη ὄντοτητα σὰν ἀξία φορέα θεϊκῆς ἐνέργειας, ἔπρεπε νὰ ἀνατραπεῖ. Οἱ ψυχές τῶν ἀνθρώπων πού εἶναι προορισμένες νὰ ζήσουν αἰώνια λόγῳ τῆς καταγωγῆς τοὺς ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι αἰώνιος, συγκεντρώνονταν, μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸ τοὺς ἀπὸ τὰ φθαρτὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων πού πέθαιναν, στὸν Ἄδῃ ἀπὸ τὸ φιλεῦσπλαχνο Θεό, προκειμένου νὰ ἔχουν μιὰ δεύτερη εὐκαιρία πρὶν τὴν τελικὴ κρίση.

Ἐπίσης οἱ ἄνθρωποι πού βίωναν μιὰ τραγικὴ ζωὴ μέσα στὶς εἰδωλολατρικὲς κοινωνίες τοὺς, ἔπρεπε νὰ ἀνακουφιστοῦν πλέον, καθὼς εἶχε φτάσει τὸ τέλος τῆς τιμωρίας τοὺς καὶ εἶχε ἔρθει ὁ καιρὸς, νὰ πάρουν ἐλεύθερα θέση καὶ νὰ δηλώσουν μὲ ποιὸν θέλουν νὰ εἶναι, μὲ τὸ Χριστὸ ἢ τὸ Μαμωνά.

Τέλος ἀπὸ τὴ μικρὴ ὁμάδα τῶν ἀνθρώπων, πού εἶχαν μείνει πιστοὶ στὸ Θεό, ξεχώρισε μιὰ ψυχούλα, ταπεινὴ καὶ ὑπάκουη, πού εἶχε τὶς προϋποθέσεις νὰ προσφέρει τὸν ἑαυτὸ της γιὰ τὴ σάρκωση τοῦ Θεοῦ!

Οἱ Προφῆτες τὸ εἶχαν πεῖ καὶ οἱ δαίμονες τὸ γνῶριζαν, πὼς θὰ ἔρθει ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο. Ἔτσι ὅταν γνωστοποιήθηκε πὼς ἦρθε ἡ ὥρα γιὰ νὰ γεννηθεῖ ὁ Μεσσίας ἦταν λογικὸ νὰ πέσει θρῆνος καὶ κοπετὸς στοὺς δαί-

μονες, πού ἔχαναν πλέον τὴν κυριαρχία τοὺς, τουλάχιστον ἀπέναντι σ' αὐτοὺς πού μετέχουν ἀληθινὰ καὶ ὑπεύθυνα στὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας.

Χαῖρε, τὸ φῶς ἀρρήτως γεννίεσσα.

Ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἀναφέρει στὸ εὐαγγέλιό του πὼς ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς εἶπε πὼς εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου (Ιω. 8, 12). Ἐχοντας λοιπὸν αὐτὸ ὑπόψη τοῦ ὁ συγγραφέας τῶν χαιρετισμῶν, καταγράφει καὶ αὐτὸ τὸ χαιρετισμό.

Ἡ Παναγία μας, πού γέννησε τὸ Χριστό, συμπερασματικὰ γέννησε τὸ φῶς καὶ μάλιστα τὸ φῶς τοῦ κόσμου, τὸ φῶς πού πρέπει νὰ φωτίζει καὶ τὸ δικὸ μας δρόμο πρὸς τὴ σωτηρία μας.

Τὸ θέμα εἶναι βέβαια ἐὰν καὶ κατὰ πόσο ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας, κάτι πού θὰ τὸ ἐπιβεβαιώσουμε μετὰ τὴν κοίμησὴ μας, ὅταν θὰ ζοῦμε ἄλλες ἐμπειρίες ἐκτὸς σώματος, μὲ ἄλλη ὀπτικὴ γωνία πλέον καὶ μὲ ἄλλη συναίσθηση γιὰ τὸ τί ἐστὶ σωτηρία!

Τὴ Μεγάλῃ Τρίτῃ κάθε χρόνο ἀκοῦμε πὼς ὁ ἔρωτας τῆς ἁμαρτίας εἶναι “ζοφώδης τε καὶ ἀσέλγητος”, δηλαδὴ ἡ ἁμαρτωλὴ ζωὴ μᾶς ὁδηγεῖ σὲ πυκνὸ σκοτάδι καὶ εἶναι σὰν νὰ περπατοῦμε στὴν ὑπαιθρο μακριὰ ἀπὸ τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ νύχτα χωρὶς φεγγάρι.

Αὐτὰ ὅμως ὅλα εἶναι θεωρητικὰ σχήματα, πού γίνονται βιώματα, ὅταν πιά δὲν θὰ μποροῦμε νὰ ἀλλάξουμε τὶς καταστάσεις, γιὰτὶ μὲ τὶς ἐπιλογές μας θὰ ἔχουμε παγιώσει τὴν πορεία τῆς ψυχῆς μας μέσα στὴν ἄχρονη αἰωνιότητα.

Στὴν παρούσα φάση τῆς ζωῆς μας, πού ἔχουμε τὴν εὐκαιρία ἐπιλογῆς μεταξὺ τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους, ἀδυνατοῦμε νὰ συλλάβουμε τὶς συνέπειες τοῦ προσανατολισμοῦ τῆς προαίρεσής μας, γιὰτὶ κατακλυζόμαστε συνεχῶς ἀπὸ τὰ ἡδονιστικὰ συνθήματα τῆς ἐρπουσας περιορέουσας κοινωνικῆς φιλοσοφίας τοῦ κόσμου μας.

Συνεχίζεται...

